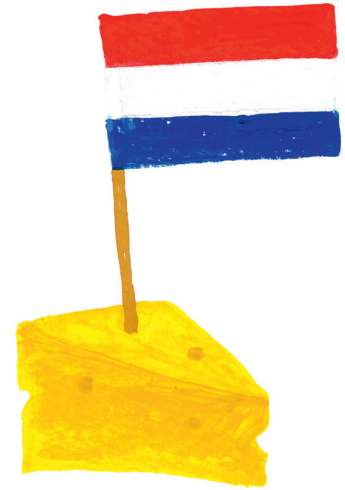

De vos, de kraai en een blokje kaas

DE KRAAI HAD IN DE STAD een stuk kaas gepikt. Ze was er helemaal mee naar het bos gevlogen om het daar rustig op te peuzelen. Ze wilde net aan haar maal beginnen toen ze de vos zag. Hij loerde omhoog. De kraai loerde terug, met het stuk kaas stevig in haar snavel geklemd. De vos likte even over zijn bek. ‘Zeg, heb jij een make-over gehad, of zo?’ vroeg hij toen. De kraai keek verbaasd. ‘Je veren,’ vleide de vos. ‘Ze glimmen zo prachtig ineens.’ De kraai keek even opzij naar haar eigen veren. Ja, nu de vos het zei, ze glommen inderdaad best wel prachtig. Ze ging er iets parmantiger van zitten. Maar de vos was nog maar net op dreuf. ‘Die snavel van jou,’ ging hij verder, ‘die heeft zo’n elegante vorm. Dat zie je echt zelden tegenwoordig.’ De kraai slaakte een kreetje. Zonder haar kaas los te laten, want ze was heus niet gek. Maar ze begon die vos wel te mogen. Hij leek serieus van haar onder de indruk. En al zou ze echt nooit met een vos thuiskomen – ze viel niet op vossen – een compliment is natuurlijk mooi meegenomen. Vooral voor een kraai. Die krijgen namelijk zelden complimenten. Ze keek de vos aan. Hij grijnsde terug. ‘Weet je wat ik denk?’ zei hij. De kraai schudde haar kop, nee, maar ze wilde het dolgraag weten. ‘Ik denk dat jij de koningin der vogels bent.’ De kraai veerde op van plezier. De koningin der vogels!

Het zal je maar gezegd worden.

‘En ik denk dat jij derhalve een mooiere stem hebt dan de merel en de nachtegaal. Die worden zó overschat.’

De kraai knipperde koket met haar ogen.

Hij had ook zo’n sjeke woordkeuze, die vos, ze werd er helemaal week van.

De vos ging zitten. ‘Nou, dat wilde ik gewoon even zeggen.’

De vos zat er helemaal naast.

De kraai had natuurlijk helemaal geen mooie zangstem.

Kraaien kunnen veel dingen, heus, maar zingen kunnen ze niet.

Alleen klonk het zo mooi wat de vos zei en ze wilde zo graag dat het waar was.

En die vos, die sluwe vos, die keek zo eerlijk en trouw uit zijn ogen als hij maar kon.

60

Net een hond.

‘Ik zou er wel even naar willen luisteren, naar jouw prachtige gezang,’ ging de vos verder. ‘Maar dat is, denk ik, te veel gevraagd?’ Hij hield zijn kop scheef.

En hij jankte heel zachtjes.

Ach wat, dacht de kraai. Hij heeft gelijk! Ik b n mooi en ik k n goed zingen, luister maar!

Ze opende haar snavel zo wijd ze kon en zong uit volle borst.

Het klonk voor geen meter natuurlijk, want afijn, kraaien kunnen dus echt niet zingen.

En terwijl ze zo lelijk kraste, viel het blokje kaas uit haar snavel, z  in de open-gesperde bek van de vos.

Die smakte luid, liet een boer en riep: ‘Dank je wel!’

‘Vossenlof, ijdel stof,’ mompelde de kraai en een beetje beschaamd vloog ze terug naar de stad voor een nieuw stukje kaas.

